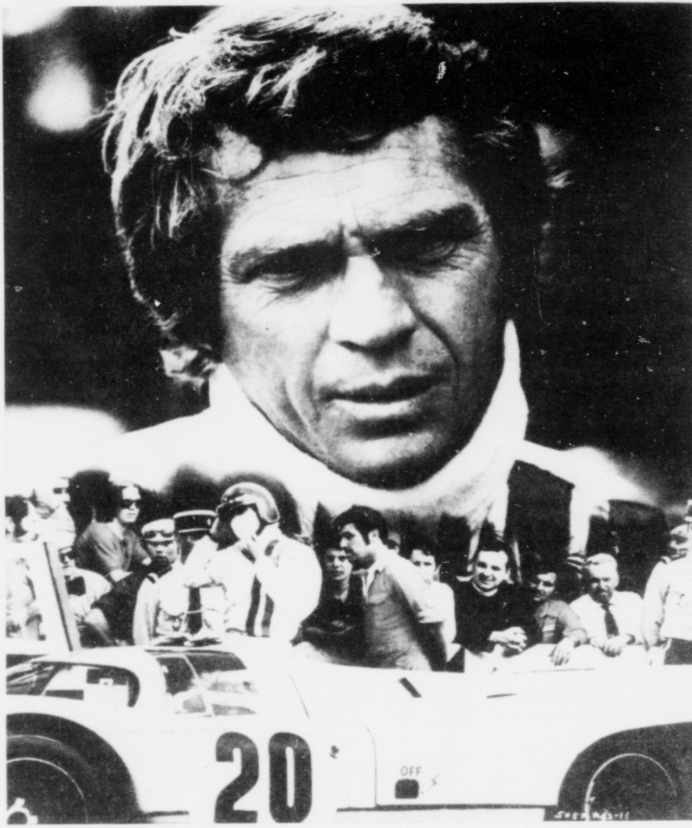

Fríggjadagin 1. juni kl. 21,45

Stóra kappkoyringin

Le Man's kappingin um at koyra bil og koma fyrst á mál, er amerikanskur filmur frá 1970. Hetta eru teknologisk mest framkomnu upptøkurnar av viðagitnu bilkappkoyringini við sama heiti, sum filmurin. Her eru upptøk av bilkappkoyring við pallportum sum sýna ferðslu, sum annars er óvanlig, men tó snýr innihaldið seg um eina søgu, sum hevur dramatiskar hendingar við sær.

Tað er sjónleikarin Steve McQuin, ið hevur høvuðsleikpartin sum kappkoyrarin í Porsche bilinum Michael Delaney. Hann vil vinna fyrst á mál. Sumleiðis vil vil Erich Stahler (Siegfried Rauch), sum koyrir í einum Ferreri-bili. Teir eru kappingarneytar og kappkoyringin verður tí eitt stríð millum hesar báðar.

Tá Delaney verður fyrri ferðsluóhappi, halda hyggjararnir, at nú er kappingin av, men hetta er ikki síðstu ferð at vit siggja Porsche-bilforaran.

Týsdagur 29. mai kl. 21,35

Sannleikin um drápið

Týsdagur 29. mai kl. 23.05.

Stjóran til døgurða

Hetta er amerikanskur stuttsegufilmur frá 1979.

Tony er bilmekanikari. Honum dámar sera væl arbeiði sitt. Tá hann ein penan dag fær hægri arbeiði, bjóðar hann stjóranum og konu hansara til døgurða. Døgurðin skal helst verða væleydnaður.

Filmurin »Drápið á Randy Webster« snýr seg um ungan mann, sum hevur verið nakað trupul at fáast við. Hann var ófriðarligur og dugdi litið í skúlanum. Ein dagin fáa foreldur hansara í Texas boð um, at Randy er myrður og at lögreglan hevur framt drápið. Lögreglan sigur, at Randy varð myrður í mótverju, men tað vil pápi hansara ikki góðtaka.

Pápin fer undir at kanna málið, og tað letur ikki til, at lögreglan hevur sagt satt.

Sjónvarpsfilmurin er upptikin í 1981 og er um

veruliga hending. Hann varð nógv umroddur, tá hann í síni tíð varð sýndur á fyrsta sinni.

Fríggjadagin 1. juni kl. 19,30

Barnasending De Witte

Barnafilmurin er um bygdaótanga og liv hansara. De Witte er ein djarvur drongur, sum dámar væl at lesa. Hann er eisini ógvuliga forvitin. Kanska er tað just tí, at hann í tripla gerandisdegnum klárar seg so væl. Innihaldið í filminum gongur fyrri seg í landsbygd í Belgia um aldarmótið. Um hetta mundið høvdu børnini ógvuliga nógv og strævið arbeiði

sjónvarp

Dagur í viku

So kom hon at enda, tíðindasendingin »Dagur og vika«, sum Finnogi Isaksen hevur fingið til uppgávu at skipa fyrri. Heppið, at sjónvarpsleiðslan heitt á just Finnoga og heppið, at just hesin tíðindamaður gav Sjónvarp Føroya gætur og tók á seg tíðindatænastuna.

Rúgvusmikið fylti føroyska tilfarið fyrstu ferðina, men ivaleyst verður ikki so nógv at triva í hvørja ferð. Tað ger kortini ikki so nógv, tí tað er ikki »sjónvarpsvinnarligt«, at siggja ein persón lesa tíðindi, — tað skal samanberast við myndir, og tær eru ikki í fleirtali við tí arbeiðsmegi og orku, sum í lotuni er til at taka.

Tíðindi uttaneftir fingi eftir minum tykki so avgjørt annan leiklut, tá tekst og tala er á føroyskum máli. Einkin í ivast í, tað er á handan bógvin, at leiðslan eigur at færa sín sendipolitik — og ikki við donskum verti, sum sigur frá líkasælum hendingum fyrri føroyingum, sum henda í Danmark.

Sjónvarpstíðindini áttu heldur at verið býtt sundur á fleiri dagar enn á hálvan tíma einaferð ella tvær ferðir um vikuna. Serliga so leingi sum myndatilfarið er so litið í mun til tíðindini.

Serstakliga væl riggaði »palltjaldid«, har vit framfettir skulu fáa upplýsing um tað, sum hendir um dagarnar í Føroyum og uttanlands. Studio er just so einfalt og hvørskisligt sum er neyðugt, fyrri at tíðindi og myndir kunnu fáa innivist og koma til sín rætt.

Sendingin »Tig ella eg leggi dent á teg« er fyrri tað fyrsta ein lógin yvirskrift, sum ikki rykur inn í heilan beinanvegin.

Sendingin byrjaði ógvuliga skemtiligt, men sum fráleið, leiddist tú og hugsaði, at nú mundi tilfarið verða brúkt. Tað er áhugavert at ungfolk taka seg saman, men her átti at verið hópin av tilfari, sum ikki var nýtt. Hugs bert um lagna mannin við barnavognum í Høvík, mannin á prutlinum og hin stóri dinosaurin, við menniskja anlitinum? Allar hesar heindingar, sum lesarabrevini hava snúð seg um. Her kundi mangt verið tikið fram. Sjónvarpið eigur at verja seg móti, at háttalagið í sendingunum ikki verður ov »amateragtugt«, tí tá kundu vit bara hildið fram við vælgerðarsendingum og sjónvarpsfeløgum kring landið. Eitt sindur meira yrkislært viðgjort tilfar hevd ikki gjørt skemtið verri.

Onnur sending sum eg festi meg við hetta vikuskiftið, var um sølu av børnum í Thailandi.

Norðalaga í landinum er turkur, sum ber í sær, at ibúgvvararnir ikki fáa nóg mikið til matna um dagarnar. Úrslitið er, at familjurnar »selja« út av barnariðilinum. Her er talan um gentubørn, sum verða seld til verksmíðjuarbeiði, men serliga til skokjulevnað! Í hesum landi verða fimm børn borin í heim, triðja hvørt minutt. Av teimum doyggja 55.000 árliga í hungri ella sjúku, vegna rakføði.

Fólk fara út í landsbygdinar at keypa gentubørnini og so standa onnur og taka imóti teimum, tá tey koma á jarnbreytargarðin í býnum. Hiðani verða børnini so býtt sundur, alt eftir hvør tørvur er á marknaðinum. Serliga bordellini hava brúk fyrri gentubørnunum, og vit í okkara parti av heiminum kunnu ivaleyst ikki imynda okkum, hvussu lívið lagar seg fyrri hesum neyðars børnum. Trupult er at góðtaka, at hóast foreldrini vita, hvat hendir børnunum, so lata tey ikki um vón. Enn truplari er at skilja, at hóast lógir eru fyrri at verja børnini móti slíkum, so verður einki gjørt, tí lögreglan eigur stóran part av bordellunum!

Sendingin um Kennedy sunnukvöldið var drúgv, men gav tó eina mynd av forsetanum og konu hansara, sum vit annars ikki kenna. Kanska er handa líka so sonn sum tann, ið bløð og sjónvarp hava givið frá veruliga livinum. Sjónleikarin, sum spældi Kennedy, líktist ikki tí mansligu myndini, sum eftirtíðin hevur givið okkum, men kanska var hann ikki størri mannfólk ella skilagóðari, sum sagan vil gera hann til. Tað fer sendiróðin kanska at geva boð um, so hvørt sum fráliður.

Dagny Joensen